

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. w W. wniósł pozew przeciwko Z. M. o zapłatę kwoty 67964,61 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 29.04.2019r., do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania z umowy pożyczki nr (...) z dnia 11.01.2016r., które z dniem 8.04.2019r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. Powód wskazał, że na kwotę, objętą pozvem, składa się: kwota 67964,61 zł – niespłacony kapitał, kwota 2789,10 zł – odsetki umowne, kwota 608,89 zł – odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 10%, kwota 10,40 zł – opłaty umowne.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, nieistnienia roszczenia oraz zarazem braku wymagalności roszczenia. Wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że powód nie wykazał w żaden sposób należności objętych pozvem, nie przedłożył żadnych dokumentów rozliczeniowych, które potwierdzałyby opóźnienie w zapłacie, a wyciąg z ksiąg banku nie może stanowić dowodu na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności oraz terminu płatności odsetek. Jednocześnie pozwany podniósł zarzut nieważności umowy, gdyż osoba, która podpisała umowę w imieniu banku nie była upoważniona do tego rodzaju czynności. Zarzucił również, że powód nie wypowiedział spornej umowy, zatem, zdaniem pozwanego, powództwo jest przedwczesne.

Stan faktyczny:

Strony łączyła umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 11.01.2016r, w wysokości 79990,63 zł, przeznaczony na potrzeby konsumpcyjne pozwanego (9500 zł), na spłatę jego zobowiązań kredytowych w (...) Bank (...) S.A. (13188 zł), (...) (6608 zł), (...) Bank S.A. (21906 zł) oraz na zapłatę kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu (4791,44 zł), jednorazowej opłaty z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia na życie (23997,19 zł). Pozwany zobowiązać się spłacić kredyt wraz z odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych do 11 dnia każdego miesiąca, zgodnie z harmonogramem spłat. W razie niewywiązania się przez pozwanego z warunków umowy, Bank mógł obciążyć go powstałymi w związku z tym kosztami, w szczególności odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, kosztami windykacyjnymi. Umowa przewidywała, że w przypadku opóźnienia ze spłatą kredytu, Bank wzywa kredytobiorcę do spłaty w terminie 14 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Po upływie 30-dniowego okresu wypowiedzenia, całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu stawało się wymagalne i traktowane jak zadłużenie przeterminowane.

Pozwany otrzymał kwotę kredytu i przystąpił do spłat zgodnie z umową. Ostatnia wpłata, dokonana na rachunek kredytowy, dedykowany do spłaty kredytu, w kwocie 1013,50 zł, miała miejsce w dniu 18.10.2018r.

Dowód:

umowa kredytu (k-16 i nast.)

formularz informacyjny dot. kredytu (k-67 i nast.)

Taryfa Opłat i Prowizji (k-72-73)

Regulamin udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych (k-74-75)

dyspozycja uruchomienia kredytu (k-55)

historia operacji na rachunku kredytowym (k-52 i nast., 56)

harmonogram spłat (k-57 i nast.)

historia rachunku dedykowanego do spłaty kredytu (k-76 i nast.).

Pismem z dnia 19.04.2018r. powodowy Bank poinformował pozwanego o zaległości z tytułu spłaty w.w. umowy kredytu, w kwocie 867 zł, z prośbą o niezwłoczne uregulowanie zaległości.

Pismem z dnia 17.12.2018r. powodowy Bank wezwał pozwanego do spłaty zaległości z tytułu kredytu, w kwocie 2033,49 zł, i poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację.

Pismem z dnia 11.01.2019r., w związku z opóźnieniem w spłacie kredytu, powodowy Bank wezwał pozwanego do uregulowania wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Pismem z dnia 11.02.2019r. powodowy Bank wypowiedział pozwanemu w.w. umowę, która uległa rozwiązaniu z upływem 30 dni i w dniu 8.04.2019r. całość zobowiązania pozwanego została postawiona w stan wymagalności.

Pismem z dnia 10.04.2019r. powodowy Bank wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 67494,17 zł, w terminie 7 dni, tytułem zadłużenia z umowy nr (...) z dnia 11.01.2016r.

Dowód:

pismo powoda z dnia 19.04.2018r. (k-103)

wezwanie do zapłaty (k-104)

ostateczne wezwanie do zapłaty (k-105)

wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem odbioru (k-106-107)

wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k-13-14, 108).

W dniu 29 kwietnia 2019r. strona powodowa (...) Bank S.A. w W. wystawiła wyciąg z ksiąg banku, stwierdzając, że pozwany posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 67964,61 zł z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 11.01.2016r., na które składa się: kwota 64556,22 zł – niespłacony kapitał, kwota 2789,10 zł – odsetki umowne, kwota 608,89 zł – odsetki umowne za opóźnienie, kwota 10,40 zł – opłaty umowne.

Dowód:

wyciąg z ksiąg banku (k-10).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej (tj. powstania szkody, w postaci uszczerbku majątkowego, spowodowanej niewykonaniem lub nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika, oraz istnienia związku przyczynowego), w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. W niniejszej sprawie powód udowodnił dochodzone roszczenie co do zasady i wysokości. Udowodnił, że strony łączyła w.w. umowa kredytu, na podstawie której pozwany zaciągnął zobowiązanie kredytowe, z którego nie wywiązał się należycie. Powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, zgodnie z postanowieniami umowy, wykazując wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem. Pozwany nie przedstawił natomiast dowodu zapłaty. W sytuacji bowiem, gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, przeprowadzenie przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie jest niemożliwe, to na pewno jest bardzo utrudnione. Dlatego w takich sytuacjach przyjmuje

się, że to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia (art. 462 – 463 kc). W rozpoznawanej sprawie, pozwany nie wykazał, że spełnił świadczenie zgodnie z zawartą umową, jak również nie wykazał, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art. 471 kc w zw. z art. 6 kc).

Zarzuty zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Wprawdzie przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg banku, jako dokument prywatny (art. 245 kpc), nie stanowi domniemania prawdziwości zawartych w nim twierdzeń i nie korzysta z domniemania prawdziwości i autentyczności właściwych dokumentom urzędowym, jednakże w połączeniu z pozostałymi wyżej wymienionymi dokumentami, przedłożonymi przez powoda, w szczególności umową kredytu, dyspozycją uruchomienia kredytu, historią operacji na rachunku kredytowym, wezwaniami do zapłaty i wypowiedzeniem umowy, stanowi dowód na potwierdzenie istnienia wierzytelności (zobowiązania pozwanego wobec powoda), jej wysokości i wymagalności. Przedłożone przez powoda dowody stanowiły dostateczną podstawę do wyprowadzenia ustaleń faktycznych, zgodnych z twierdzeniami pozwu. Powód wskazał także sposób wyliczenia i skapitalizowania odsetek, pozwany zaś nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów przeciwko takiemu twierdzeniu, ograniczając swoje stanowisko procesowe do negocjowania żądania pozwu i nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, uchylając się zarazem od oświadczenia, czy fakty, przedstawione przez powoda w pozwie i piśmie procesowym z dnia 28.10.2019r., miały miejsce, w szczególności czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonał spłaty kredytu, od jakiej daty według niego pozostaje w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, przy czym nie stawiał się także na wezwanie Sądu, uniemożliwiając przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony.

Bezasadny był także zarzut nieważności umowy. Zgodnie z art. 97 kc, w razie wątpliwości, osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, bez względu na to, czy osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa faktycznie uzyskała od mocodawcy pełnomocnictwo do działania w jego imieniu, czy też nie. Nawet, gdyby przyjąć, że umowa kredytu zawarta została przez osobę nieposiadającą umocowania do działania w imieniu Banku bądź przekraczającą zakres udzielonego umocowania, umowa taka nie jest bezwzględnie nieważna, lecz dotknięta sankcją bezskuteczności zawieszony, co oznacza, iż jej skuteczność zależy od potwierdzenia przez mocodawcę, w imieniu którego została zawarta. Umowa potwierdzona przez mocodawcę jest ważna, wywołuje właściwe dla niej skutki prawne, przy czym druga strona może wyznaczyć mocodawcy odpowiedni termin do potwierdzenia umowy, a po bezskutecznym upływie terminu staje się wolna (art. 103 kc). W niniejszej sprawie pozwany nie wyznaczył powodowi terminu do potwierdzenia rzekomo nieważnej umowy i do chwili wystąpienia przez Bank z powództwem nie kwestionował umocowania osoby podpisującej umowę w imieniu Banku, a także przystąpił do spłaty kredytu zgodnie z umową, po wcześniejszym przelaniu przez Bank środków z kredytu, zgodnie z dyspozycją pozwanego, na jego cele konsumpcyjne, spłatę innych zobowiązań kredytowych oraz pokrycie kosztów z tytułu prowizji od udzielonego kredytu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 353 § 1 kc, art. 354 § 1 kc, art. 471 kc, art. 481 § 1 i 2 kc, art. 482 § 1 kc, orzeczono, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie w pkt II oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 kpc. Pozwany, jako przegrywający sprawę, powinien zwrócić powodowi koszty procesu, w skład których wchodzi: opłata sądowa od pozwu, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w stawce minimalnej, uzależnionej od wartości przedmiotu sporu, i opłata skarbową od pełnomocnictwa (3399 zł + 5400 zł + 17 zł).